

8. En lykkelig kvinde

Ur mente selv, at hun var det lykkeligste menneske på jorden.

Edel'e havde så mange komplekser og gjorde sig så inderligt umage for at leve op til det, hun mente måtte være en eller anden særlig standard, som gjaldt for kvinder, som engang havde været fattige, som var der en måde, de skulle gøre sig fortjent til det hele på. Den mørke Nirula var misundelig, og skønt misundelsen endnu ikke havde ædt hende op indefra, var Ur overbevist om, at det ville ske en dag. Emzara var gift med en profet, og hvad kunne være mere ensomt end det?

Jafet var en besynderlig drømmer, eller også havde hun bare fået det fejlagtige indtryk, fordi hun ikke kendte ham godt nok. Den tredje og sidste søn var han, sine større brødre, ikke mindst sin tvillingebror, så han op til. Og tvillingebroderen, Kam, havde mistet så meget i vandfloden. Som den eneste havde han haft meget at miste. Rig havde han været, populær, berømt. Det var ham, man kom til, når man havde problemer med arkitektur, konstruktioner, renovering, ja, og alt muligt derudover. Hans ry var nået så vidt, at der engang havde været en delegation fra de fjerne egne på den anden side af Edens have, som havde ønsket hans hjælp ... Eller det var, hvad han selv sagde. Man kunne aldrig vide med Kam. Måske havde det blot været en spøg. Nogen keruber påstod han dog ikke at have set på rejsen. Så var der Noa, som syntes at bære hele verden på sine skuldre.

Sådan fik han det undertiden til at lyde. Det var, som om han bebrejdede sig selv, at Gud havde ladet alle de millioner af mennesker omkomme, alle de fugle, heste, køer, dinosaurer, zebraer ... Ur elskede zebraer, og hun forstod sådan set godt Noa. Når han spekulerede over, om han mon kunne have gjort noget anderledes, og når hun hørte dette ekko hos Sem, vakte det en besynderlig følelse hos hende. Denne følelse bestod vist af lige dele selvbebrejdelser og selvvink, frustration og oprigtig tvivl, men først og fremmest af den samme genkendelse.

Ur havde vidst det. Hun havde vidst, at vandet kom. Hun havde i den sidste tid vidst, at snart, meget snart, ville Gud rive dem alle i døden. Hun havde også forsøgt at advare alle, hun kendte. Hun havde sagt: Hør her, kære ven eller veninde, hør her! Men ingen ville lytte til hende, og de få, der alligevel gjorde sig den ulejlighed, sagde, at hun da vist tilbragte for megen tid sammen med sin svigerfamilie.

Sandheden var nok nærmere, at hun havde tilbragt alt for lidt tid sammen med sin svigerfamilie. Når hun blev mødt med afvisning, reagerede hun ved sige, at nu havde hun sagt det, de måtte jo selv om det, hvis de ikke ville tro hende, og så fortsatte hun, som om intet var hændt.

Det var nok forskellen på hende og Noa. Han nægtede at acceptere en afvisning. Han sagde: Kære ven, når du siger, at du ikke vil høre på mig, så er det vist, fordi du ikke forstår, hvad det her handler om – hvorefter den, han talte med, kunne forsikre den gamle mand om, at han udmærket vidste, hvad han sagde og gjorde.

Det var her, Sem som regel holdt op. Han var lige lidt mere stædig end sin hustru, men når det kom til stykket vel nok kun *lidt* mere stædig. Slet ikke som sin far, der blev ved og ved med

at plage sine ofre med budskabet om dom og undergang, indtil man jog ham bort som en gal hund!

Og så var de gået ind i arken.

Nu på den anden side var det ikke den tid, man havde brugt på at forsøge at overbevise andre mennesker, man fortrød. Nu på den anden side var det ikke de tæsk, man havde modtaget, verbalt eller nonverbalt, det var ikke *de tæsk*, man fortrød. At nogen havde bagtalt én eller havde sagt sårende ting direkte til én, fordi man ville dem det så godt, det var ikke det, man fortrød. Nej, Ur var overbevist om, at hvad de andre end sagde, selv Nirula måtte have det sådan, så var det alle de muligheder, man havde forspildt, der bed i samvittigheden.

Sådan havde hun selv haft det, men sådan havde hun det ikke længere. Hun havde talt med sin svigermor om det, og Emzara havde sagt: "Noa mener, at der alligevel ikke var nogen, der ville have hørt efter, uanset hvor meget vi anstrengte os."

"Det er da noget nyt."

"Næ, sådan har han vist hele tiden ment. Jeg er ikke sikker, men jeg tror ligefrem, at Den Hellige selv sagde det til ham, dengang han satte ham i gang med at bygge den båd."

"Det forstår jeg ikke."

"Næ, det er sådan lidt omvendt. Gud ved, at ingen vil høre, alligevel får mennesket muligheden ... også selv om de siger nej. Også selv om Gud *på forhånd* ved, at de vil sige nej."

"Mærkelig Gud."

"Næ, mærkeligt menneske."

Sandt nok, mennesket var mærkeligt. Nogle mere end andre. Man valgte naturligvis ikke, hvordan man var fra naturens side. Man fødtes ind i en tid, man fødtes et sted, man fødtes med et temperament og så videre, og efterhånden som man voksede til, havde man mulighed for at forme sin person. Men kun i en vis

udstrækning. Det var, som om visse ting var givet på forhånd. Der var givet rammer for det enkelte menneske, rammer inden for hvilke det måtte udfolde sig. Og det var altså inden for disse rammer, at Ur endelig havde indset, at det var faldet i hendes lod at være verdens lykkeligste menneske.

Gud havde reddet hende fra vandfloden. Han havde tilgivet hende alt, hvad hun havde gjort forkert. Han havde givet hende en familie. Han havde givet hende Sem, åh hendes vidunderlige Sem, som stadig gik og var så ked af, at han ikke havde fået en søn, når nu de andre havde, og som slet ikke turde tro, at hun allerede bar mindst to drenge under hjertet. Han havde givet hende Eva, den førstefødte på den nye jord, den lille brunøjede pige med det hvinende grin og de lidt strittende ører, dette lille smukke menneske, som allerede nu forstod at charmere dem alle sammen.

Og så alligevel ikke. Lykken til trods mærkede Ur allerede den ondskab lure, som de havde håbet var borte. I arken havde de i bogstaveligste forstand gået og gnedet sig op ad hinanden, hvilket gjorde det forståeligt, at det sociale klima ikke altid var lige godt. Men de havde, når det trak op til storm også inde i arken, kunnet le ad det og sige til hinanden, at nå ja, hvem ville ikke blive vanvittig af at leve så tæt sammen med den nærmeste familie og nogle tusinde dyr? Når først det hele var overstået ...

Det var det så nu. De havde al den plads, de kunne tænke sig. Konflikterne kom så sjældent til udtryk, at hun tvivlede på, at Kam, Jafet og Edel'e havde bemærket noget som helst. De øvrige havde nok bemærket, hvorledes det var fat, men havde aldrig fundet anledning til at tale videre om det. Som Emzara undertiden sagde: "Hvor der er mennesker, er der besvær!"

Hvis Ur skulle pege på den største trussel, så måtte det være det, Gud havde sagt, dengang de kom ud af arken. Han havde

sagt, at de skulle blive mange og opfylde jorden. Meningen var sikkert god nok. Men forstod Gud mon, hvad der ville ske, når menneskeslægten sådan begyndte at brede sig ud over hele jordens flade? Hvad var der sket sidst? Jo, tænkte Ur, der var sket det, hun skulle gerne minde Gud om det, at stridighederne var taget til, nok primært fordi man ikke kendte hinanden og i øvrigt havde forskellige interesserer afhængigt af, hvor man boede, hvordan ens familieforhold var, og hvordan man tjente til livets ophold. Vel var der også stridigheder internt – hvem huskede ikke slaveoprøret i Den Ældste By? – men der havde dog været denne fælles forståelse, som var så vigtig for at forhindre ondskaben i at florere.

Noa og Emzara var ved at flytte. Første tegn på, at Guds befaling ville blive til virkelighed. Sådan måtte det også blive, naturligtvis. Men alting var så skrøbeligt lige nu. Hvad hvis der opstod stridigheder allerede nu? Kain havde slået Abel ihjel, så galt kunne det gå, og så *hurtigt* kunne det gå. Kun samtaler, gensidig respekt, kun tolerance og kærlighed og accept, kun alle disse goder i fællesskab kunne forhindre, at ondskaben igen fik lov at forpeste tilværelsen for menneskeslægten.

Ur var en lykkelig kvinde. Hun ville gøre hvad som helst for at forblive en lykkelig kvinde.